


п е р е ць

№ 20 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1955

Мал. І. СЕМЕНОВА та М. АБРАМОВА

НАРОДИ ПЕРЕКРИЮТЬ ШЛЯХ ВІЙНІ!

Володимир СОСЮРА

НЕ ЗАБУТНЄ

Конала ніч... Орлині волі крила
Зняли у вись труда богатирі,
І далечін в громах запломеніла
Багряними знаменами зорі...

Жовтневий вітер, сповнений привіту,
Неначе слав нам шум весняних вод,
Коли, йдучи на штурм старого світу,
Розправив плечі радісно народ.

Крізь рев гармат і вибухи металу,
Щоб наче сад земля батьків була,
Нас Ленін вів до сонця, що вставало.
До перемоги Партія вела!

В щасливий світ grimіли наші кроки,
Ми йшли туди з піднесеним чолом,
І кров ворожа у моря широкі
Текла Невою, Волгою й Дніпром...

Текла Курою, там, де гір Кавказу
Знялися до зір засміжені чалми...

Щоб відплатити катам за всі образи,
Ішли вперед непереборно ми!

Нам не забути ті грозяні походи,
Коли, во ім'я світлої мети,
Свої серця злили брати-народи
В єдине серце, щоб перемогти!

І сталося так! На гори, на долини
Поглянув день, омріаний в віках,

І стала садом наша Батьківщина,
І засіяв народам правди стяг.

Цей стяг, що віє щастям і весною,
Здолати ніяка сила не змогла.
Перед фашизму огненною тъмою
Він не схилив багряного чола!

Він нам світив, коли гроза сваволі
На нас ішла у гуркоті заліз...
Визволення з фашистської неволі
Не одному народу він приніс!

Він осява долини, гори й води,
Його війни бойться чорний крук.
Во ім'я миру, правди і свободи
Його зняли мільйони дужих рук.

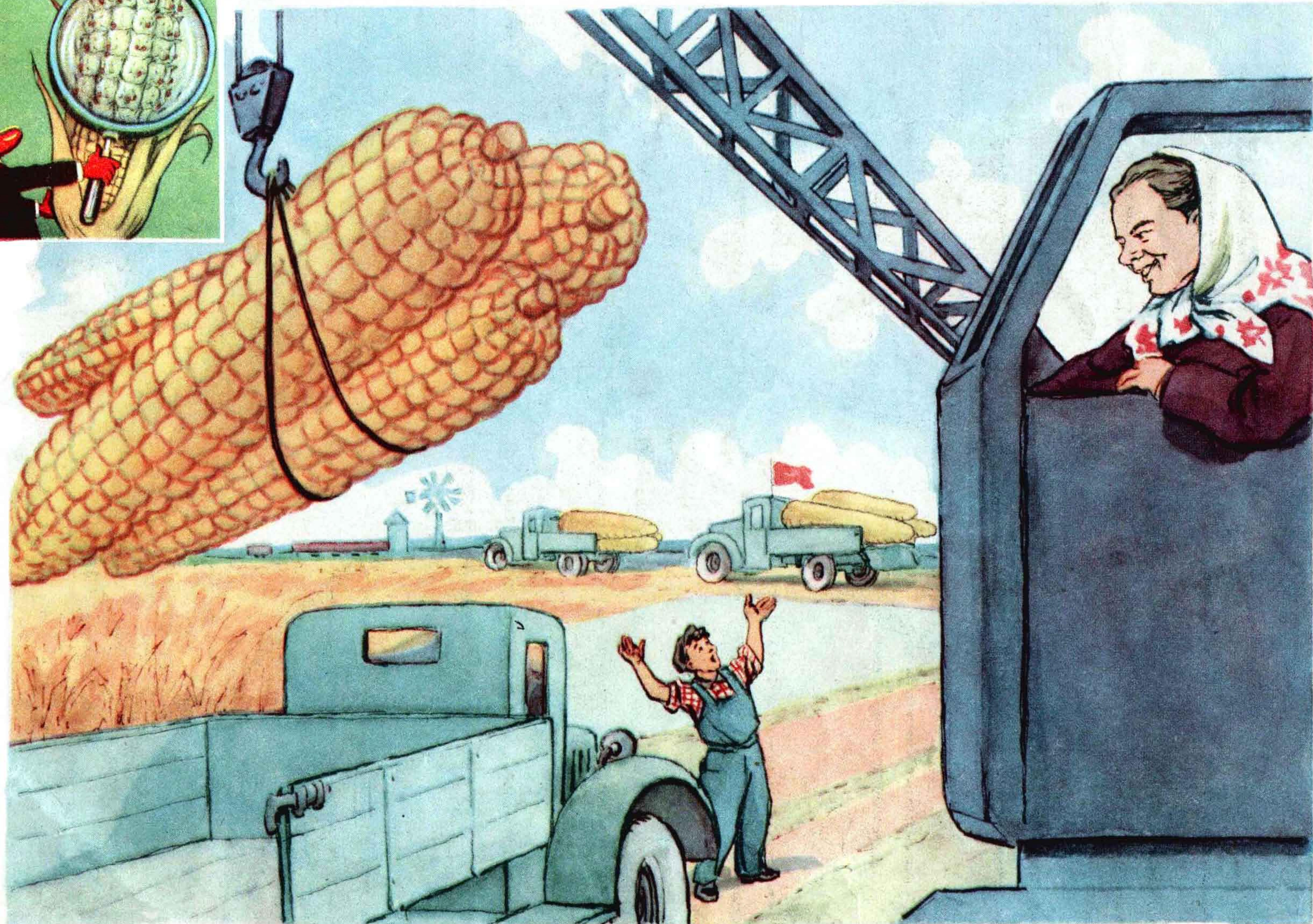
Ми з ним пройшли крізь бурі та негоди,
Не згасне він ніколи і ніде.
І з ним радянські зоряні народи
До Комунізму Партія веде!

Дружній шарж С. САМУМА

СЛОВО СТЕПАНИДИ ВИШТАК

Ланка двічі Героя Соціалістичної Праці Степаниди Демидівни Виштак (колгосп ім. Молотова, Гребінківського району, Київської області) зібрала високий урожай кукурудзи.

— Весною в «Перці» був малюнок, друзі,
Присвячений врожайній кукурудзі:
Художники на качані добрячім
Показували рильца поросячі.

Дозвольте ж мені зараз, весни,
Свої вам показати качани,—
Ми їх намалювали на ділянці.
Чи гарні в нас художниці у ланці?

дідусь покалічень

Тільки-но я провів бритвою по верхній губі, як повернувся з дитсадка Вова і, не скидаючи пальта, підігір до мене.

— Тату, розкажи, як ти в тюрях сидів!

Я широко розкрив рота від подиву.

— Я ніколи не сидів у тюрмі! Що ти вигадуєш дурниці?

— Не сидів? — розчаровано протягнув Вова.

— Не сидів, — стверджив я, все ще не розуміючи, в чому справа.

— І тебе ніколи не ес... есплутували?

— Ні, ніхто ніколи мене не експлуатував.

По Вовиному обличчі видно, що мій батьківський авторитет тане, як цукор у склянці чаю. Вова робить останню спробу реабілітувати мене. Він запитує тихим, безнадійним голосом:

— І царя ти не скидав?

— Не доводилося, — зітхає я.

Вова теж зітхає і каже, махнувши рукою:

— Ех, який же ти тато! А нам Марія Семенівна розповідала сьогодні про те, як наші тати і старші брати в тюрях сиділи, революцію робили, царя скидали. Коли б у мене був старший брат, я б у нього розпитав би все, а так доводиться в тебе...

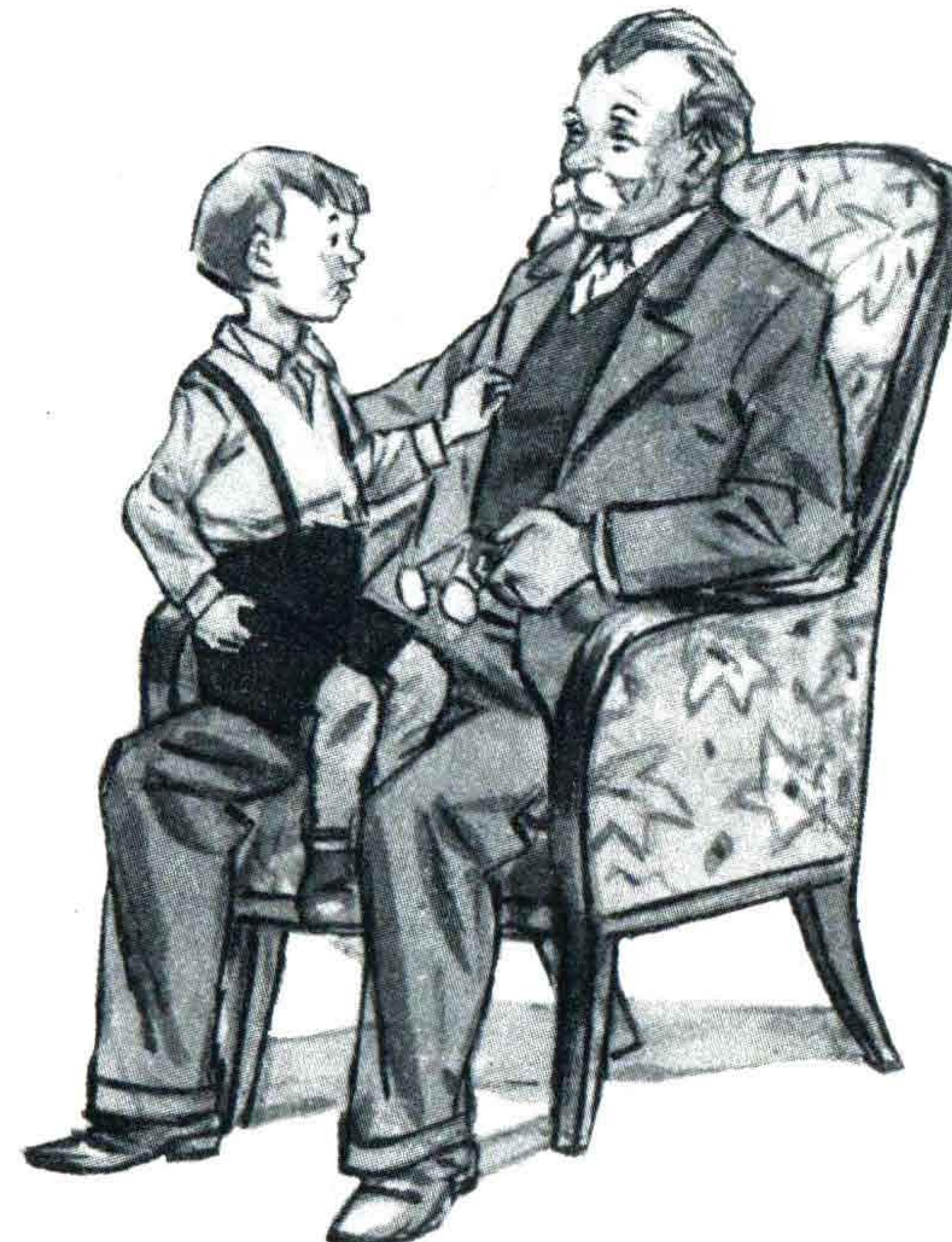
А-а! Мені все ясно. Мила Марія Семенівна! Та вона ще мені розповідала двадцять років тому, як мій тато і старші брати (яких у мене, до речі, ніколи не було) мучились у тюрях і, нарешті, скинули царя. І я з такими ж запитаннями бігав до тата і страшенно заздрив своїм неіснуючим старшим братам. Минали роки, виростали діти, приходили в дитсадок діти колишніх дітей, а Марія Семенівна, зовсім не помічаючи, як плине час, кожного року однаково розповідала дітям про Велику Жовтневу революцію.

І мені тепер дуже зрозумілим став душевний стан Вови і його розчарування. Яке йому діло до того, що я народився рівно через десять років після революції? Для нього тато — найдоросліша, найрозумніша, найсміливіша

людина. І якщо Марія Семенівна сказала, що його тато сидів у тюрмі і робив революцію, значить, так воно й мусить бути. Годі й розтлумачувати Вові, що я не мав змоги брати безпосередньої участі в революційному русі з дуже пожважних причин. Щоб не розчаровувати Вову ще більше, я відіслав його до дідуся, а сам знову взявся намилювати шоки.

Дідусь у сусідній кімнаті читає газету. Я чую, як Вова підходить до нього і задає йому аналогічні запитання:

— Дідуся, а ти царя скидав?

нералів дідусь теж не бачив. (Все людство Вова ділив на «поганих» і на «наших»). Правда, дідусь воював з німцями, і в цьому в нього була перевага перед татом, але зараз Вову цікавить, як скинули царя.

— А з чого його скинули?

— З трону.

Далі розмова була дуже густо пересипана запитаннями, переважна більшість яких починалась приблизно з «як?», «який?», «чому?».

— А що таке трон?

— Трон? Трон... ну, як би тобі пояснити? Трон, це стілець такий. На ньому сидів цар.

— А який був цар?

— Ну, ти ж сам знаєш. Поганий.

— Ні-і, я не про це. У чому він ходив?

— Ну, на голові у нього була корона...

— Це картуз такий?

— На картуз вона, звичайно, мало скидається... У руках він тримав скіпетр...

— Який скіпетр?

— Це... ну, це така царська палиця...

— І він нею всіх бив, — на льоту продовжує Вова дідову думку.

— Ні...

— Не бив? — дивується Вова. — А він же був поганий? — Потім замовкає і, хитро глянувши на дідуся, додає: Ти — не знаєш, ти сам тоді був малий. Бив! Бився цар, нашо ж йому тоді був потрібен цей... скіпетар...

— Скіпетр, — поправляє дід.

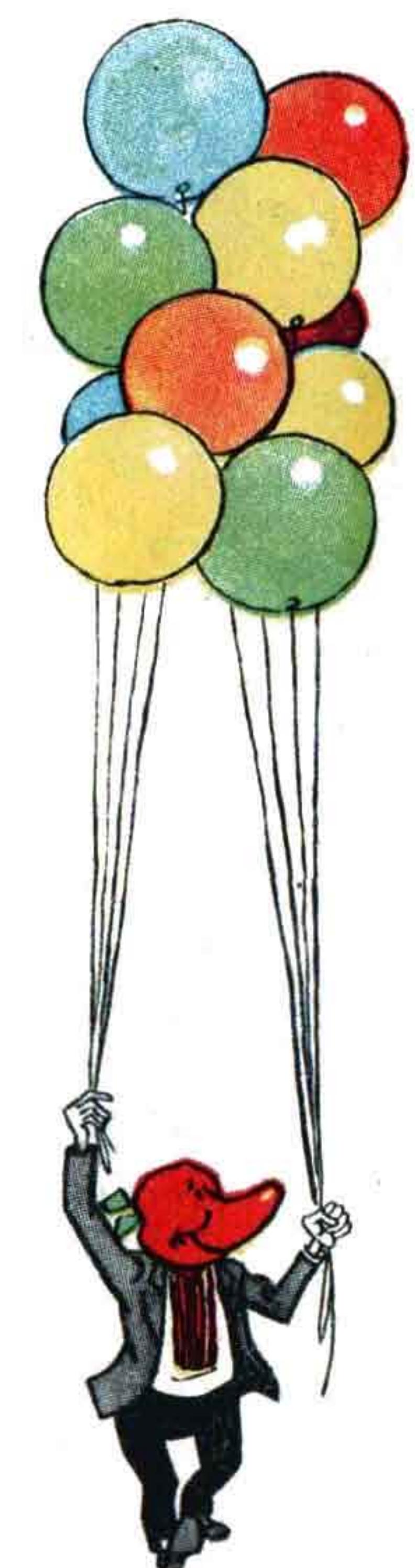
— Ну, скіпетр. Все одно бився. Всіх бив, А наші прийшли: бах — баах...

За хвилину Вовин голосок бринить уже на кухні:

— Мамо, мамо, ти знаєш, а нашого дідуся ес... е-к-с-п-л-у-а-т-у-в-а-л-и! — наче радісну звістку сповіщає він мамі, по одній літері вимовляючи незнайоме слово. — Куркулі. І цар... Знаєш, цар сидів на такому стільці високому. Трон називається. На голові у нього знаєш, що було?! Думаєш, картуз? Ага?! Корона! А в руках він тримав таку палицю велику. Скіп... скіпетр. І бив нею всіх. А тоді революція почалась...

Далі крила Вовиної фантазії починають рости і ширшати, і він уже летить на них, не зупиняючись...

м. Вінниця.

Красиві штучки —
кульки є,
Що я тримаю
у руці.
Та й інші «кульки»
теж бувають,—
Хоча вони й
не прикрашають,
Іх бережуть
і роздувають
Ще й досі
длякі людці.
(Дивіться далі —
на полях).

ШКОЛА святого ЯНА

(УРИВОК З РОМАНА «ЮРКО КРУК»)

Тут було тридцять шість в'язнів — рівно по двоє на койку. Крука взяв до себе Кіндрат. Спавщик зробив з цієї камери тюремну комуну й відважно провадив її з дня у день, мов тяжкий пліт по гребенях Черемоша. За всіх говорив з адміністрацією тюми та прокурором тільки він, і він також від усіх ставив домагання. Харчові передачі зо світу приймав також Дебрич, розподіляючи потім усе справедливо і за спільню згодою всіх. Декілька злодюжок, шахраїв і конокрадів у камері мусили підкорятися залізній дисципліні комуни. Приклад комуни поширився на всю тюрму, і камера Дебрича стала бойовим центром усіх двох з половиною сотень арештованих «за зраду» ненависної держави польського панства. Арештованих, але не скрених, бо політичним девізом комуни було — не упідлюватись, не просити, тільки відважно боротися за право і гідність людини. Тому-то завжди, коли тюремники намагалися ліквідувати комуну, кожна камера передувала панів грізною піснею «Інтернаціоналу», який стоголосими сурмами не міг не лякати паразитів часом розплати за всі кривidi й образи.

Отак, за гратах Юрко побачив нездоланну силу організованої солідарності позбавлених усіх прав полонених капіталу. Тут наче наглядно горіло полум'я «Маніфесту» — пролетарі, єднайтесь, — і не могли його погасити ні судді й прокурори, ні тюремні посіпаки. Даремно лякався юнак рабського нидіння у в'язниці. Ніякого нидіння тут не було — сама тюремна адміністрація роздмухувала в тюрмі активний дух протесту в кожного в'язня. Кожне «право» політичних в'язнів було тут здобуте лише солідарною і впертою поставою арештованих, і тюремники кожний день намагалися ущемити це «право», знищити, розтоптати жовтими важкими черевиками. Тюремна комуна ставала з кожним днем, з кожним тижнем і місяцем сіллю в очах тюремників і прокурорів — адже ж вона тримала вже невидимі зв'язки з робітниками у місті, з комуністичним підпіллям, з прогресивними газетами — і знищити її методами дефензиви вже не можна було без скандалу для варшавської конституції пана Пілсудського.

— Колись боялися люди панів, а тепер пани нас бояться, — говорив Юркові Кіндрат, коли заходила в камері мова про такі речі. — У страху очі велики й вони скрізь уже бачать більшовицьку революцію на свої перелякані голови.

З розмов у камері виходило, що шляхта дійсно втратила розум від страху. Дві з половиною сотні арештованих у тюрмі — це ж армія людей, які ще недавно тримали гвинтівки в руках, дивилися на фронтах смерті у вічі й прагнули того ж, що й трудові люди Росії й України: мир хатам і війни всім палатам. І безглаздо вже панам думати, що навіть тут, у тюрмі, зрееться хтось цього крилатого і задушевного прагнення.

Дебрич добився також для камери книжок, шкільних підручників та зошитів і олівців. Хто вмів читати — читав сам або вголос для всіх, а тих, що не знали «пісні», — навчав щоденно грамоті учитель Матвій Зозуляк. Дотепний був цей веселий Матвій — і дотепно він оце навіть потрапив за грата. Від присяги шляхетській державі учитель відмовився, і шкільні власті зняли його за те з посади у школі. Та за школою він і не дуже жалів, бо пан міністр Грабський звелів тепер просвіщати українських дітей тільки польською мовою.

— Морока мені була з оцім польським навчанням наших дітей, — скаржився Зозуляк. — Ото кажеш дитині: Напиши мені, синку: *упали тату в лєсі* *), а хлопець виводить на дощі: *«упали мама в лісі»*...

Гірше було те, що учителеві світ без дітей був немилій. Своїх у нього не було — він так і не женився в безконечних учительських мандрах за величчям шкільних інспекторів. З осоружного безробіття й нудьги Матвій блукав собі кожний день по базару та по міському парку і скрізь потрапляв на неписьменних, голодних, а то ще й бездомних дітлахів — хлопчиків та дівчаток. З десятка таких обірванців Зозуляк і відкрив навесні перший клас шкільної мудрості в пустій каплиці святого Яна у лісі над Прутом. Давним-давно, як видно було з латинського напису на фронтоні, двом риболовам-монахам об'явився тут святий Ян з Дуклі, і щедрий магнат Ромашкан-Ловецький поставив на цьому місці велику ротонду з каменю й мармуру. Побожні католики приходили сюди та палили тут лампади і свічі лише раз на рік — у день «всіх святих» першого листопада. В пустій, але затишній кап-

*) Упали мами в лєсі (польське) — спеку маємо влітку.

лиці була дубова лавка та широкий прилавок з розп'яттям і ставниками для свічок, а в глибині на постаменті — бронзова фігура святого Яна з Дуклі, що врятував колись Львів і шляхту від облоги Хмельницького.

Цього хороброго Яна заслоняв тепер Зозуляк на постаменті. Учні сідали за прилавок і, прокричавши замість молитви:

Мово рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має —

силабізували з букваря мозольно і в поті заклопотаного чола: «Сей гай ми-лив... Не лай, але на-у-чай... Не мар-нуй-мо ча-су... Ша-нуй-мо най-ми-та...»

Навчання в цій школі давалося нелегко, бо ж більшість учнів щодня були голодні. Щоб з пустим гаманцем зарядити лихові, безробітний учитель мусив пускатись на хитрощі. Він заходив статечно з двома-трьома голодними вихованцями бурси святого Яна в ідалю, шинок або закусочну, сідав за стіл і замовляв для «племінників» страви й під самий кінець трапези підморгував змовницьким хлопцям і говорив так, щоб і господар чув за буфетом:

— Їжте, діточка, їжте, а я ось вискучу на хвилину і зараз вернуся.

Звичайно, що племінники даремно чекали за столом «вуйка» з кишенею. Сердитому господареві залишалося тільки виганяти дармоїдів на вулицю — і сюди вже не можна було заходити вдруге. Але ж в Коломії багато ідалень, шинків та різних «покоїв для сніданків», де ще знали миловидного та цілком солідного з вигляду пана-учителя і його бідних племінників...

На цьому харчуванні і провалився учитель. Поліція викрила також школу святого Яна у лісі — і злочинного Зозуляка посадила за грата.

Прокурор кричав, — розповідав учитель, сміючись, — що я вже не я, не громадянин, тільки міазми більшовицького сходу і місце мені лише в тюрмі. Судили мене і за відмову від присяги Пілсудському, і за нелегальну організацію антидержавної школи, і за зневагу католицької церкви, і за підривну комуністичну діяльність проти власності. Відчиркнули мені два роки, а я з них сміюся отут. Но на волі я ходив без посади, а тут — знов учитель.

Ще цікавіше потрапив сюди Семен Марущак. Цей високий, оглядний і довговусий, мов Тарас Бульба, дідище служив довгі роки сторожем на ставах графа Лясоцького і мав тільки хату на господарстві та п'ятеро внуків на ший. Син-бо так і не вернувся з війни. На горе Марущаків, старий граф несподівано задер до небес ноги, а молодому наслідникові — зядлому підполковнику-легіонерові стрільнуло в голову зробити діда і внуків поляками. Тільки-но зникла загроза будьонівців, як графчук сказав довголітньому сторожеві:

— Я, ойче, не для того воював за Польщу від моря до моря, щоб тримати на кращій службі русинів і гайдамаків. Ідіть з сім'єю до ксьондза і переходьте в римо-католицьку віру.

Марущак думав, що панич сказав оце так собі, вставши, як-то кажуть, зранку на ліву ногу, — і не квапився йти в перекинчики, всьому селові на осуд. А графчук скоро дійсно найняв на стави якогось червононосого Якуба, хто його зна звідки. Правда, цей Якуб майже так говорив по-панськи, як і Семен. Але граф озброїв цього сторожа берданкою, і він теж уважав, що скрізь на землі «вшицько мусить бути по-польську, як у дзигарку».

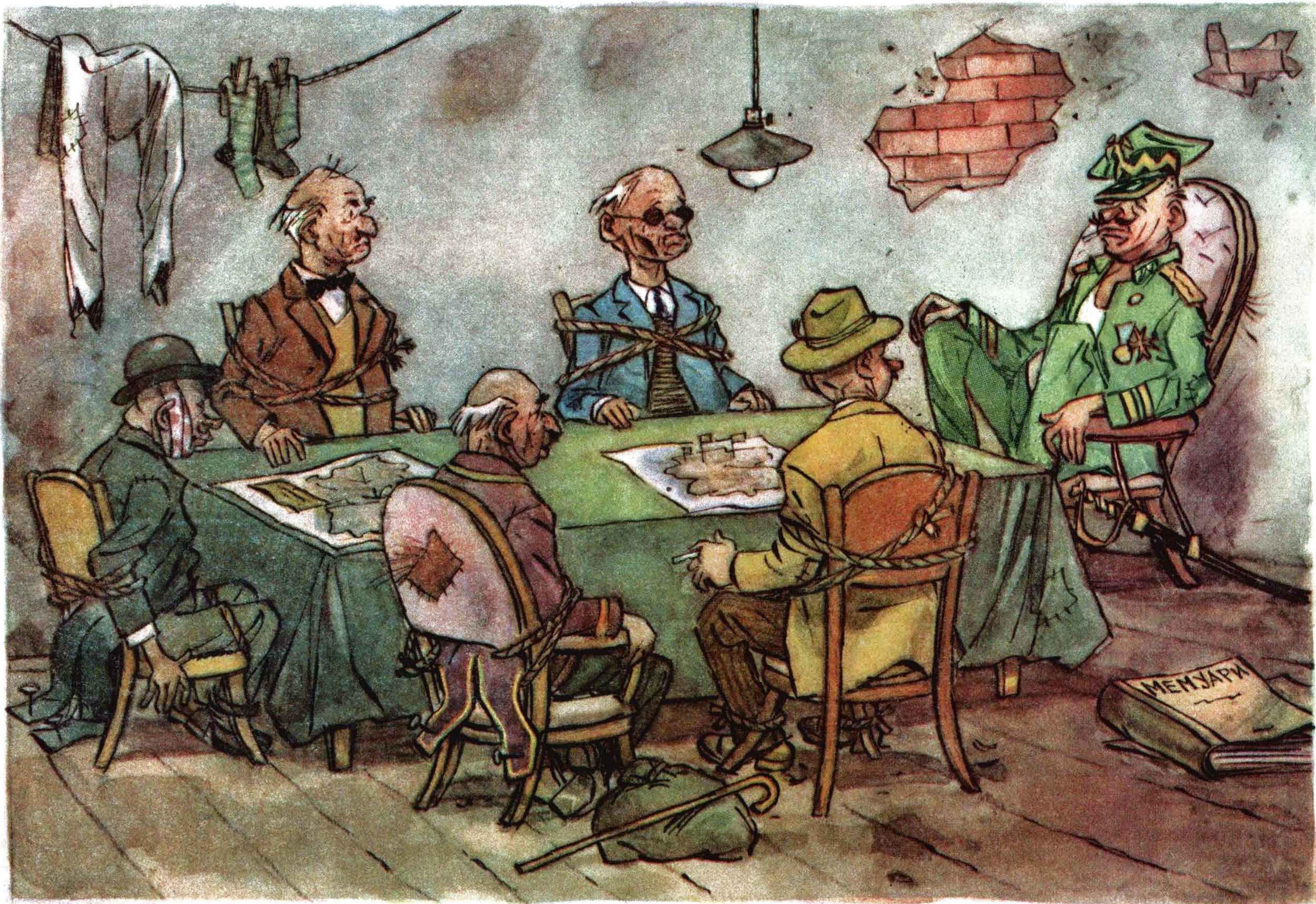
Безробітний Семен мусив годувати внучат браконєрством на ставу. З Якубом він знайшов спільну мову і за квартку сивухи той завжди старався не бачити, чого не треба: «Ну, Марущак, нех знає пан, що тепер бог з вами і я з вами» — говорив Якуб, випивши. А з ранньої осені закортіло старому заробити на диких качках. Рушниці у нього не було й Семен ухитрився полювати качок голіруч. Кіндрат сміявся, що пани повинні були не судити Марущака, тільки дати йому гроші за мисливський патент.

— Го-го, це було полювання! — сміявся і дідуган, розповідаючи. — Навіть в Америці такого полювання не знають.

«Патент» Марущака був простий. Характер оцих птахів дід знає — качка, мовляв, уже здалеку чує запах людини. Тож він цілий вимазувався багном, забродив на зорі в очеретяні заводі й, сковавши по шию, накривав голову плетінкою в рясці. Качки бадьюро сідали і плавали, а дід нишком — хват! — близьку за ноги. Схопить, що навіть

«Президент» польської еміграції А. Залєсський заявив, що його ошептило повідомлення про повернення до Варшави прем'єра так званого польського уряду в Лондоні Х. Ганке.

«Президент»: — Ну, тепер ви, панове міністри, міцно сидите у своїх кріслах!

не плюсне — і між коліна в воді. Інші качки думають, що та нирнула за здобиччю, й собі ж поспішають сюди...

Так і полював собі Марущак зо два тижні. А потім трапилася біда — вся камера так і лягала від сміху, коли розповідав це Семен, може й прибріхуючи... Одного ранку припурло сюди пана графа з якоюсь панянкою в штанях, з рушницями обое та ще й з собакою. Пани ішли тихо берегом, а вимазаний дід-водяник з ряскою на голові саме тоді брів комишами вже з качками в руках. Господи, як пан на раптом не скрикне, мов недорізана:

— А-ай! Д'яbel, Стасю! Он д'яbel...

— Вшелькі дух пана бога хвалит! — злякано перехрестився Лясоцький, кинувши рушницю. Він схопив зомлілу панну на руки і так чкурунув назад берегом, мов від справжнього чортяки в болоті.

Сміху було на всю околицю, бо розплескав це довгим язиком Якуб, що ішов тоді віддалік за панами. Розгніваний граф звелів заперти Марущака і судити старого за кражу на ставу та зловмисний замах на гідність його і панни. На суд пан Лясоцький соромився йти, й дідуhan сперечався тільки з суддею та адвокатом позовника:

— Та ж пан граф мав рушницю!

— Говори, псявіро, чого ти поліз у панський став д'яблом?

— Вояк! Легіонер! Чого ж він не стріляв, але кинув рушницю і втік, як заєць?

— Заткни пельку ти, хаме! Скажи, що ти навмисне вимазався на черта, щоб перелякати злочинно панну Потоцьку.

— За панну я також не винен. Хай не лізе в штані і не ходить очеретами, коли всього боїться.

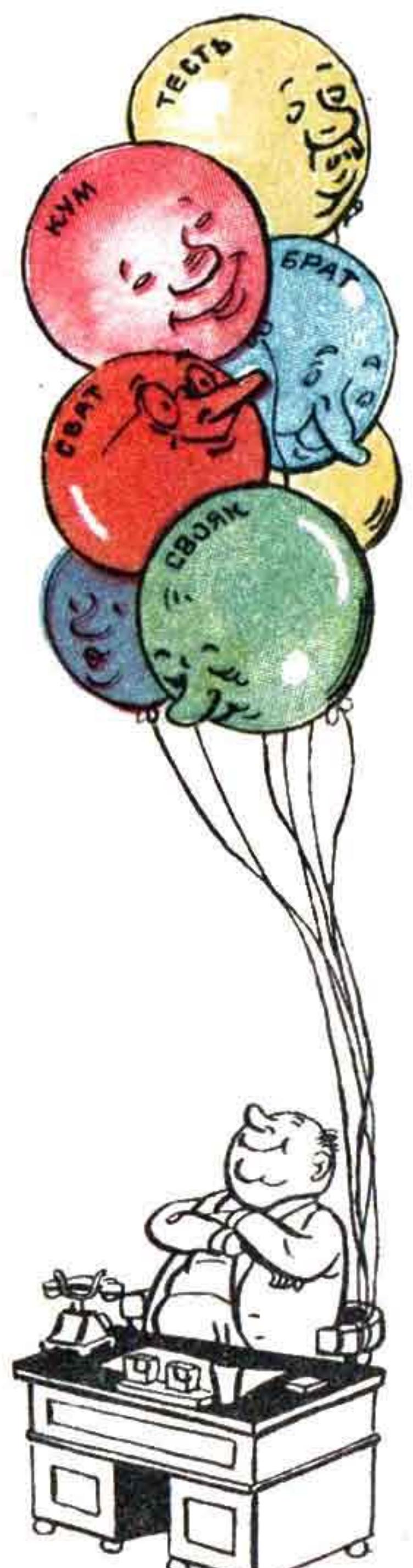
За це полювання та ще, мабуть, і за яzik на суді впекли Марущакові рік неволі. Дідуган кожний день томився за волею, журався за невістками та внуками — але хто ж у цих клітках не томився за світом і не журався жуорою?

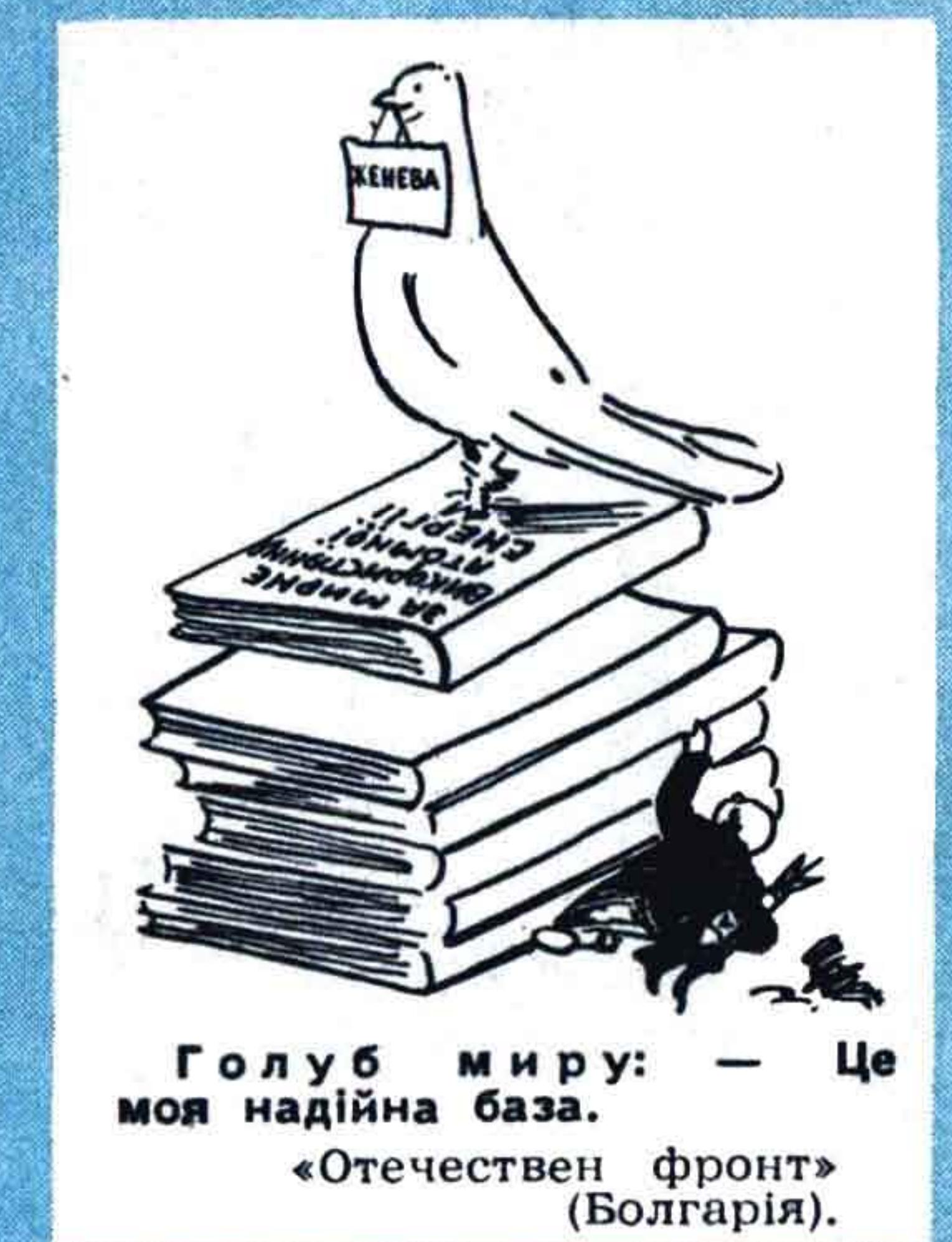
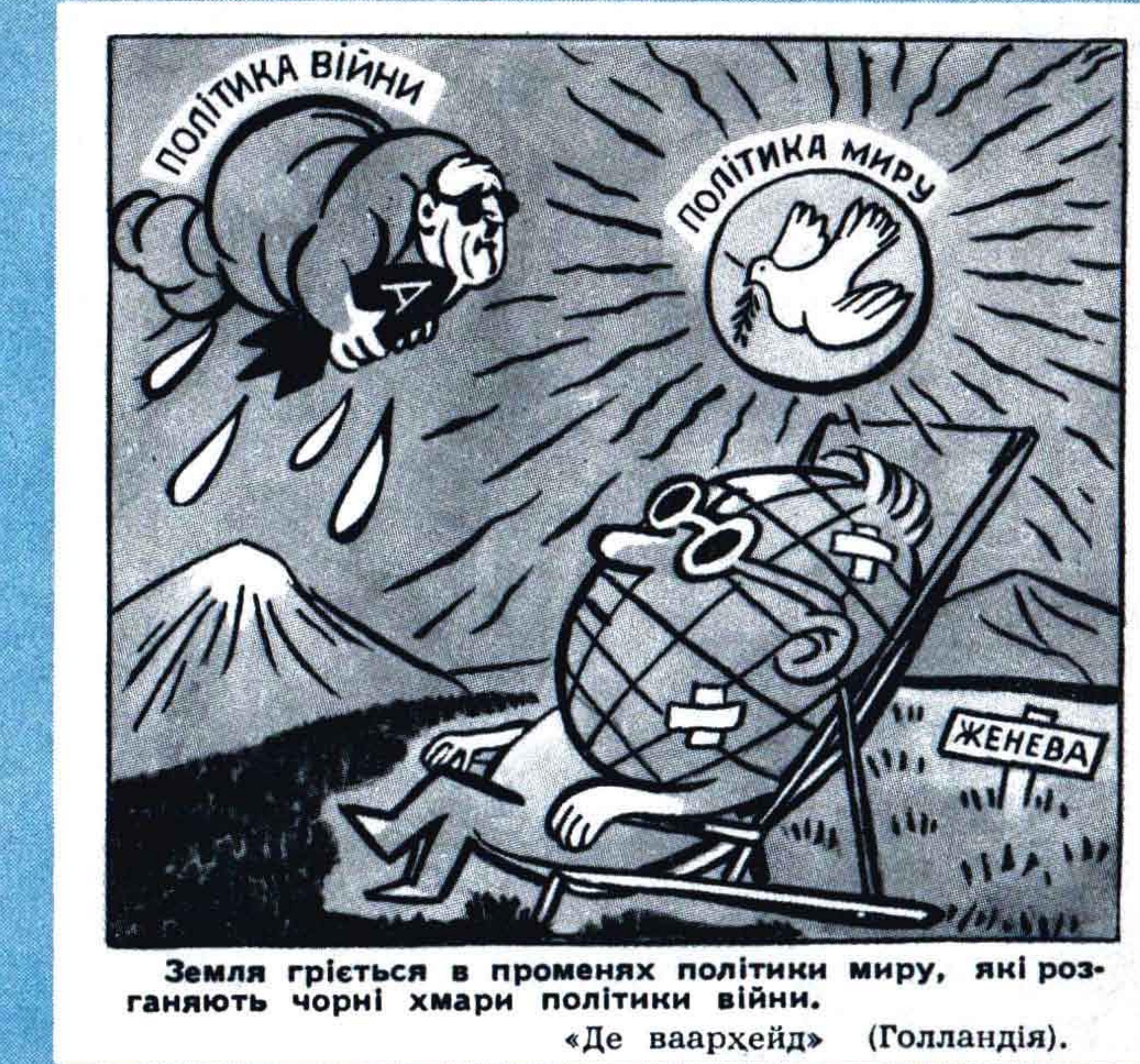
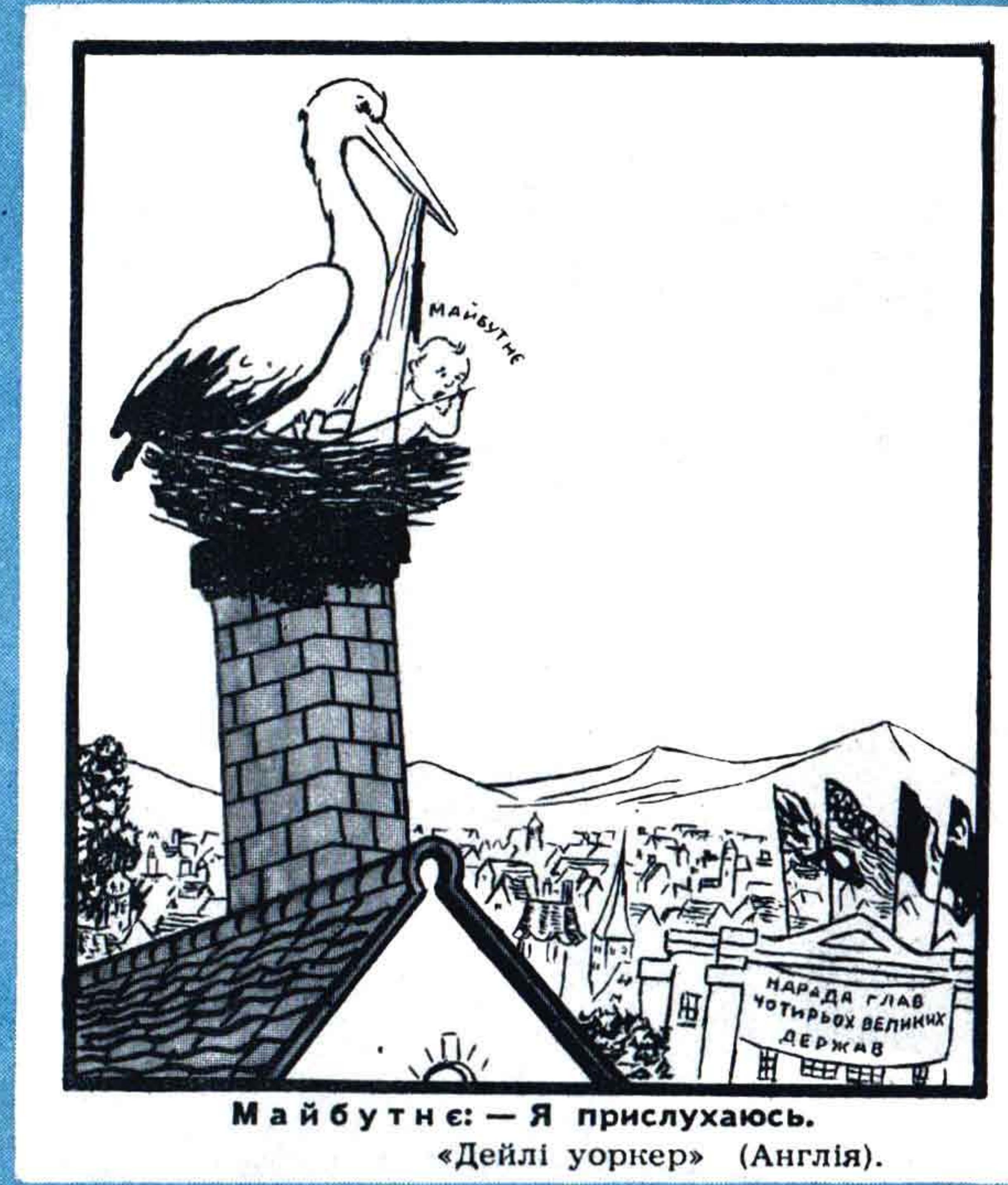
Сіромаху громадського пастуха Стефанишина привезли сюди аж з-під Чорткова. Цілий рік Василь чекав кари за те, що під час постою червоних кавалеристів у селі він допомагав кашоварові обирати картоплю на кухні. Вкінці дали йому вирок за те, що «обвинувачений Стефанишин зі зброєю в руках виконував службу при ворожій кухні».

— Яка ж це зброя? — дивувався Василь. — Та ж я мав тільки отакий бляшаний ножик на ремінчику...

— Не дивуйтесь, — ласково плескав його по плечу Дебрич. — Страхи, як-то кажуть, на ляхи, лякана ворона всього боїться.

З такими людьми коротав Юрко довгі дні, тижні і місяці. Їх горе було і його горем; їх дрібні радощі — їхого радощами; їх невичерпний гумор, оптимізм, бездождана зневага до панства та глибока народна віра у перемогу світла над тьмою, правди над кривдою — міцніли щодень і в нього. Він сидів наче в школі, до якої так прагнув. Правда, ця школа була ненависна, страшна, вічно загрозлива й осоружна — та того, чого навчався він тут, — не вчили ніде жодні професори. Навіть битому Пілсудському і міністрям не шкодило б посидіти тут з отакими, як сплавщик, учитель і дід Марущак без намулу і ряски, щоб не лякалися...

Д

ІД ЦОЛО УМІЄ ЗАВБАЧАТИ ПОГОДУ.

Цим він прославився не тільки в нашому селі, а й у цілій окопі^{*}. Гляне на хмари, поставить долоню проти вітру, прислухається до співу пташок та шелесту трав, трохи подумає і скаже, коли буде дощеві, коли

грім ударить, коли сонце припече.

— Я, — говорив він, — знаю прикмети, вмію ворожити. Мені магія говорить, яка погода буде.

Тому селяни й прозвали його: дід Цоло з магією.

Збиравчись їхати на базар, селянин ще звичора заїде, бувало, до діда Цоло й запитає:

— Шо, діду Цоло, магія підказує? Брати мені з собою брезента чи ні?

Дід Цоло насунуть кудлаті сиві брови, по-полямка губами, захованими десь у величезних вусах, і скаже:

— Візьми, візьми брезента, добрячого візьми! Голос з-за Гайдуцького гаю мені шепнув, що може й дощі линуты.

Селянин брав великого брезента. Якщо другого дня ішов дощ, — хвалили старого вгадувача, а не було дощу, — забували дідів прогноз.

Так бій росла слава діда Цоло, якби вчителям не спало в голову купити для читальні скриньку, яку звуть радіо. Цю дияволську скриньку поставили в бібліотеці на столі біля відчиненого вікна, щоб усі селяни могли слухати.

^{*} Околія — повіт.

Кінчить радіо музику передавати, — передає новини дня. І все знає радіо!

Навіть погоду передбачає: у західній частині Північної Болгарії буде хороша ясна погода. Увечері біля гір — незначний дощ.

Спочатку селяни не вірили цим завбаченням. Та минув якийсь час, і селяни переконалися, що пророкування радіо майже завжди здійснюються.

— Радіо знається на чаклунстві, — говорили вони.

Якщо по радіо передавали, що наступного дня має бути дощ, селяни не розпочинали орати, а лагодили вози, комори, відносили сапки в кузню чи везли до млина збіжжя. Коли ж по радіо передавали: «буде хмарно, без опадів», — бралися за плуги.

Дід Цоло не на жарт розсердився на нового вгадувача погоди. Кинув роботу і пішов по селу, ляючи на всі боки чортову скриньку (так він назаває радіо) і вчителів, які викинули селянські гроши на нього.

— Не перед добром, — казав він, — якщо дерево починає пророкувати.

— То, діду Цоло, не дерево говорить, — пояснював йому продавець із кооперації. — Там все-редині є машина. Електрична вона.

— Я знаю, не ви мене! Я в турецьку війну аж до Чаталджеї з волами добрався, а ти мене вчиш. Електрична вона чи ні, а як вибухне, то все село полум'ям візьметься. З землею зрівняється, щоб ти знав!

Більшість селян сміялась з дідових залякувань, але були й такі, що вірили.

Дід Цоло примудрявся слухати прогноз погоди, а потім коло корчми, троїмуючи, кричав:

Орлін ВАСИЛЬЄВ

— А що? Не казав я вам? Передавали дощ, а його нема!

— Так говорили ж, що дощ буде у східній частині Болгарії, — пробував дехто захищати радіо від дідових нападок.

Селяни поділились на два табори: одні вірили радіо, інші — йшли за порадами до діда Цоло.

Настав час молотити.

Але однією нею не встигали обмолочувати урожай всього села. Тому більшість селян молотила кінами на токах.

Увечері коло шинку селяни питали старого:

— А що, діду Цоло, чи починати завтра молотити?

Старий віщун глянув на небо, подумав і скав:

— Можна починати!

— А радіо показує дощ!

— Так чого ж мене питаете?

— Для більшої pewności, — м'ялися селяни.

— От хто хоче, хай мене слухає, а хто не хоче — нехай жде. Я знаю одне: зерно тоді твоє, коли воно в коморі.

Селяни розійшлися.

А на другий день прихильники діда Цоло розстелили на токах снопи. Та й як було не вірити старому: на небі ні хмариночки, чисте, як скло!

По селу дзвенили пісні й сміх. Діти поганяли коней, запряжених в коток, на землю падало крупне зерно. Радісні господині варіли істі, бо ж треба нагодувати і своїх, і чужих помічників.

Лише ті, що повіріли скриньці, були невеселі, засидрили. Золотий день змарнували.

...Жінки розійшлися скатертини під грушами, готуючись подавати обід. І саме в цей час над селом промайнула біла хмарка. Покружляла, покружляла, немов оглянула все довкола, і розтнула, зникла. Та слідом за нею з Гайдуцького гаю виринуло ще кілька хмарин. Вони вже не кружляли так високо, пливли нижче. Чорна хмарка закрила сонце.

Молотникам було не до іжі. Хтось крикнув:

— Прибираїте швидко!

— Як же так? — не здавались інші. — Дід Цоло сказав...

— Кинь ти про діда Цоло! Постірайтесь!

Старі й малі, жінки й чоловіки заходилися розгортати солому, збирати зерно на току. Старі й малі, хлопці й дівчата гайнули по сусідах позичати ріяден.

Ті, хто послухав радіо, позичали охоче, радіючи, що лихо минуло інші стоги.

— Віщун — старий брехун!

— Нема на нього грому!

Невистачило б паперу, щоб записати всі прокльони, що сипалися на сину голову діда Цоло.

Деякі селяни не стерпіли і пішли до діда Цоло. Та дід був не з дурнів: не чекаючи, поки вийдуть непрошенні гости, перебіг через мокрий двір і заховався в соломі, у собачому кублі.

Селяни підійшли до двору.

— Гей, діду Цоло, види, ми хоч глянемо на тебе! Покажи нам своє чаклунство!

Замість діда на порозі з'явилася стара — дідова дружина.

— Нема його! Нема діда Цоло! — відповіла вона з дверей. — Поїхав до млина.

Дід Цоло тимчасом лежав у кублі, бурмочучи заклинання.

— Ну як мені боротися з цією чортячою машинкою..

...Минув якийсь час, повіяв легенький вітер, розігнав хмари, і сонце усміхнулось, чисте, умите дощем. Селяни почали сушити мокрі снопи. Дід Цоло виліз із кубла, обібрав солому з вусів та брів і довго дивився в небесну синяви, на зникаючі хмари.

— Правильно сказали радіо: «коротка часний дощ»...

Глибоко вдихнув свіже повітря і сказав:

— Більше не буду угадувати погоду.. Щоб мені лопнути, якщо буду пророчити!

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

(ВИРОБНИЧА КАЗКА)

Жив собі та поживав та заводом металовиробів керував директор — на прізвище Авраленко.

І дано було йому одного разу відповідальне доручення: виготовити для ширвжитку кілька тисяч штук самоварів — загальною вартістю на півтора мільйона карбованців. Директор, звичайно, поцікавився, скільки часу йому відводиться на виконання такого відповідального доручення. Довідавшись, що часу того більше ніж треба — аж цілій квартал, — директор зіткнув з превеликою полегкістю і поклав те замовлення під скло.

А треба сказати, що в управлінні того заводу прибиральницею працювала дуже хазяйновита тъотя Фрося. Через два місяці, роблячи генеральну уборку в кабінеті директора, вона витягла всі папери з-під скла і склала їх у велику купу на найвиднішому місці. Таким чином, відповідальне замовлення знову потрапило на директорські очі.

Ох, як же розходився, як закрутівся директор заводу, узрівши те, давно забуте, доручення!

Паркет під ногами пищав і тріщав, коли він бігав по кабінету, крісло рипіло під ним, коли він совався на ньому...

І закінчилися всі ці бурхливі переживання директора нечуваним авралом на заводі. Всі роботи в конструкторському бюро були припинені. В пожежному порядку там заходилися розмальовувати креслення нового апарату — чотирилітрового самовара.

Але з технологією довго щось не клейлось. І директор знову скочився за голову і забігав, закрутівся у своєму кабінеті. Громом прибила його думка про те, що завод не встигне виконати замовлення, якби почав працювати навіть цілі ночі й цілі дні, включаючи сюди святкові та вихідні дні. Надто вже дрібненька деталь — цей чотирилітровий самовар!

Директор негайно ж скликав широку нараду, наставив на ній цілу низку питань, обговорив їх якнайдокладніше і прийшов до висновку такого:

«Враховуючи надзвичайно незначну величину деталі і трудомісткість її освоєння, пов’язану з ускладненням технології, збільшити об’єм самовара втрічі...»

Креслення знову повернулись у конструкторське бюро.

Знову почалися докорінні переробки й кардинальні доробки.

Але їй збільшений втрічі самовар становища не відрівив.

Тоді директор, махнувши рукою, у штурмовий гарячці розпорядився збільшити самовар в десять разів.

— Десятивідерного самовара — от чого жде від нас наш вимогливий споживач! — вигукував директор на всіх зборах і нарадах.

Та незабаром і ця ідея потухла у директоровій голові, як іскорка на льоду. Часу лишалось мало, а виконання замовлення посувалося вперед черепашачими кроками.

І тепер Авраленко, скільки не бився, нічого не міг придумати нового. Стомлений штурмовими тривогами, охриплий від безкінечних промов, оглухлий від телефонних дзвінків, повернувся він якось додому. Ще не встиг і порога переступити, як назустріч йому кинувся його маленький синок і весело вигукнув:

— Татку! Татку! А я прочитав сьогодні, що є «Цар-дзвін» і «Цар-гармата»! Вони такі велики, що навіть у нашій квартирі не помістяться.

Почувши ці слова, Авраленко знову скочився за голову і заходився міряти широченими кроками квартиру з кутка в куток.

Вночі він довго не міг заснути, перекидався з боку на бік, думав велику думу...

— Однаково, — розмірковував директор, — плану не виконаєш навіть з десятивідерними самоварами... А що, коли?

Блідий, з червоними від безсоння очима, влетів він вранці в конструкторське бюро й розпорядився:

— Сконструюйте мені самовар, щоб він коштував півтора мільйона карбованців!

А потім загримів на черговій нараді:

— Ганьба тим, хто бойтесь великого розмаху, грандіозних справ. Ми спорудимо невидане диво. Ми будемо роздувати цей гіантський самовар не допотопним чоботом, а найпотужнішими вентиляторами. Ми будемо подавати до нього вугілля підвісною дорогою! Вартість одної склянки чаю ми доведемо до нуля. Не двох, а цілу тисячу зайців уб'ємо ми таким чином!..

...І ось уже гіантський самовар виростає на подвір’ї заводу.

Для його монтажу вписано спеціальний баштовий кран. Двадцять шість бригад теслярів споруджують навколо нього риштовання...

Авраленко сяє від задоволення: він знайшов вихід із скруті.

Яка йому різниця — один самовар робити чи тисячу?

Йому важливо, щоб по валу кінці з кінцями сходилися.

Раптом бачить Авраленко: біжить до нього головний бухгалтер будівництва, папкою товстелзою розмахує.

— Товаришу директоре! Ми помилілись! Ми недовірятіли на побудову самовара двісті одну тисячу карбованців...

— Чому недовірятіли?

— Конструктори наплутали...

— Що ж робити?

— Не знаю, товаришу директоре!

І знову в голові Авраленка спалахує геніальна думка:

— Робіть шпиль! — вигукує він. — На верху шпilia ставте гудок. Щоб ішла пара аж за хмарі, щоб всі чули, як ми план умімо виконувати!

Тепер директор живе та поживає та чайок попиває, приготовлений для нього хазяйновитою тъотею Фросею — кажуть, вона гріє його в звичайному електрочайнику, бо «Цар-самовара» досі не спромоглися задути, — і читає нове замовлення: виготовити двадцять п’ять тисяч ополоників...

Можна сподіватися, що й це замовлення опиниться під склом. Адже попереду ще цілий квартал. Куди Авраленкові поспішати?

І якщо через три місяці з заводської брами трактор виволочить гіантського «Цар-ополонника», — не дивуйтесь.

У кого немає царя в голові, той ще й не таке чудо може встругнути!

Ю. АБАЛДУЄВ,
М. ЗАТУЧНИЙ.

м. Харків.

ПЛУТАНИКИ

Газета «Радянське Поділля» недавно (у № 182-му) надрукувала невеличку замітку «Зустріч з О. Е. Корнійчука».

«У Кам’янці-Подільському, — починається замітка, — тепер йдуть зйомки нового кольорового кінофільму «Велике содружество», сценарій якого написали О. Корнійчук і В. Василевська».

Далі розповідається про зустріч О. Е. Корнійчука з молодю міста, під час якої драматург «розповів молоді про свою творчу роботу, про плани на майбутнє, про враження від подорожі в Швейцарію...»

Майже в кожному рядку цієї замітки, підписаної Ю. Альповим і А. Коником, як не помилка, то вигадка, як не вигадка, то просто нісенітніця. Назву кінофільму перекручено (у Кам’янці-Подільському зазначається фільм «Велике братство»), сценарій драматург написав сам, без співавторів. Розповідає він молоді міста лише про свою подорож до Китаю, Індії й Бірми, про життя народів цих країн і їх боротьбу за мир. Ні про творчу роботу, ні про творчі плани на зустрічі не було мови. Жодного слова не сказав письменник і про подорож до Швейцарії, в якій йому бувати не дозволилось.

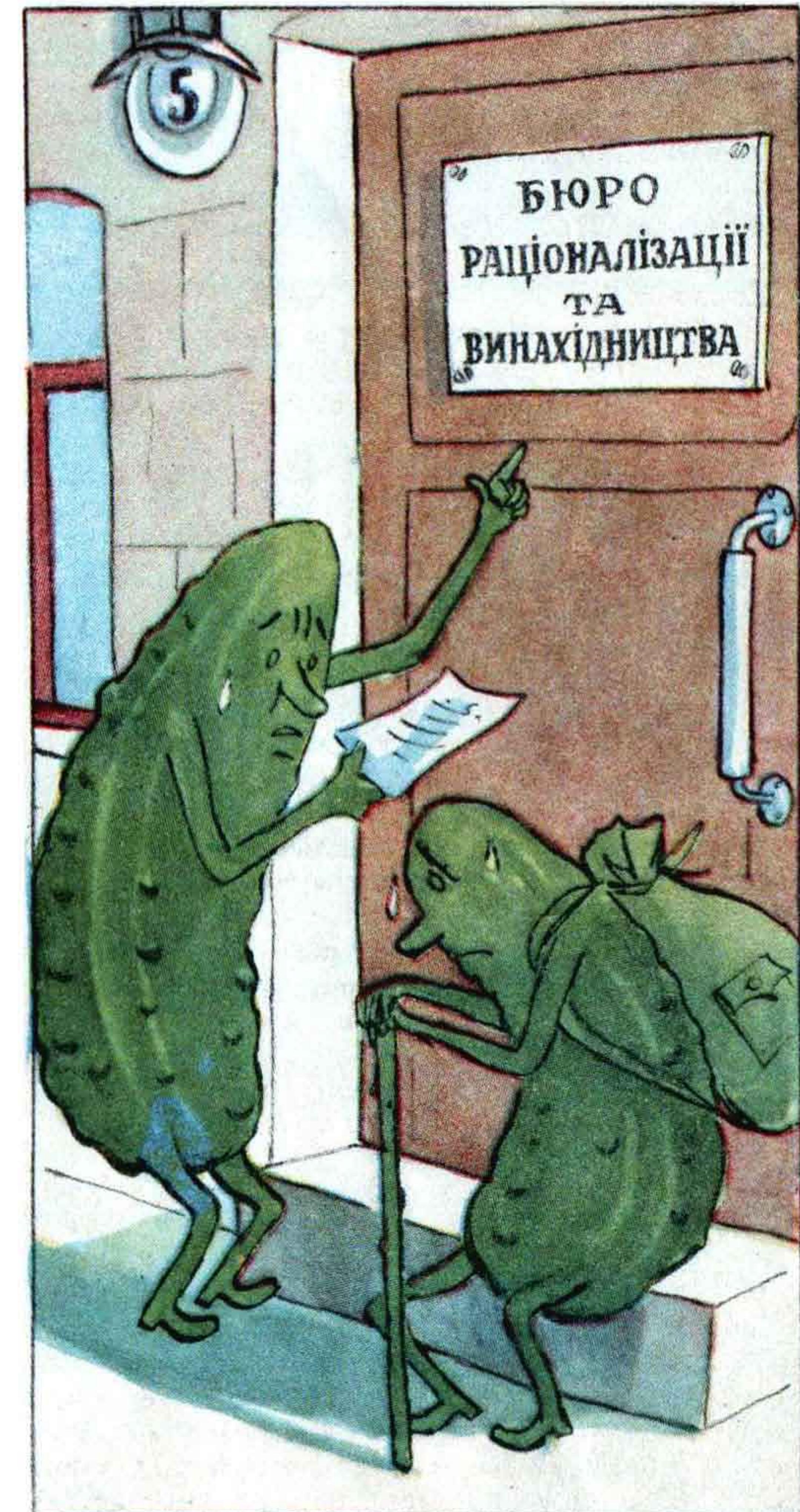
Якими «творчими планами» керувалися автори замітки, — сказати важко: воно або просто не були на зустрічі, або були «не в курсі діла», як сказав би Галушка.

Так можна автора і на Марса послати, а потім одповідай, які на Марсі люди.

— Та ви ж були! В газетах же писалося. Розкажіть...

І доводиться дуже шкодувати, що газета «Радянська культура» поспішила «перевидати» на своїх сторінках фантастичну інформацію, в яку легковажні автори примудрилися напхати сім мішків гречаної вовни.

Мал. Л. БОЙКА

— Зайдімо сюди! Кажуть, що тут добре маринують.

Гергжичи

НЕ ДАЮТЬ РОЗМАХНУТИСЯ...

Друкарня й редакція районної газети у Барышівці (на Київщині) мешкають під одним дахом. Іх розділяє тоненька стіна. По один бік стіни — трудяться працівники редакції, по другий — сидить за своїм столом директор друкарні Олександр Антонович Стась.

Все нібито на місці. А от директор вже довгий час місця собі не знаходить: він ніяк не може налагодити справжнього контакту з редакцією газети.

Спочатку пробував зв'язатися телефоном, і вже був зв'язався. Та нічого не вийшло. Злії люди, як ото співається в пісні, розлучили.

Бувало візьме він трубку і почне кричати: «Центральна! Центральна! Дайте редакцію!!» — А з-за стіни йому: «Чого ви там кричите? Покладіть трубку, ми вас і так чуємо. Кажіть, чого треба...»

Ну який же це в біса порядок? Який це контакт? На столі стойте телефон, а тебе просять крізь стіну кричати.

Довгенько не здавався Олександр Антонович. Все благав та просив центральну дати йому редакцію, аж доки телефоністки самі не попросили його:

— Не морочте нам, будь ласка, голову. Редакція у вас під боком.

Тепер директор шукає контакту іншими шляхами. Він почав надсилати в редакцію рекомендовані листи: лист відправляють на пошту, там його прикрашають штемпелями і несуть назад, в той же будинок, з якого він вийшов.. Здорово виходить!

Та хіба тим газетярам дододиш? Вони знову протестують, обурюються:

— Для чого ви людей смішите? Навіщо ви налипали цілу галерею марок на конверт? Невже не можете відчинити двері й передати своє послання з рук у руки?

Бач, що придумали: переправляти листи не поштою, а просто крізь двері! Ну хіба ж це солідно?..

Ех, не дають директорові ходу. Не дають йому як слід розмахнутися й викинути на вітер державну копіечку...

ТОЙ ПОПИСУЄ, ЦЕЙ ПОЧИТУЄ...

Хороший був ставок у колгоспі «Комінтерн», Малодівицького району, Чернігівської області. А водозливна гребля, яка місця була!.. Та повінь весною 1955 року видалася міцнішою за водозлив — розірвало його.

У колгоспі розсудили: треба водозлив зробити міцнішим. А щоб голіруч до справи не братися, — запросили на консультацію спеціаліста з Чернігівського обласного управління водного господарства.

Думаете, хтось прийшов? Де там!

Написали в липні колгоспники листа у Київ до Головного управління водного господарства. Нехай, думають, столичні піклувальники водного господарства навчать обласних, як треба про ставки дбати. Потрапив лист колгоспників у руки до заступника начальника Головного управління водного господарства т. Драчинського. Обурився він і написав начальникові облводгоспу т. Суворову такого листа:

«Вживіть заходів до невідкладного виїзду спеціаліста на місце. Про виконання повідомте».

Та Суворов нічого не повідомив, бо «виконання» не відбулося — ніхто до колгоспу не виїхав.

У серпні колгоспники знову поскаржились т. Драчинському. Той розпорядився т. Суворову виїхати на місце особисто й про виконання доповісти. Але т. Суворов нікуди не поїхав і, звичайно, нічого не доповів.

Так, одписавшись двома директивами, заспокоївся т. Драчинський. Та, як бачимо, не дуже схвилювався і т. Суворов одержавши директиви з Києва. Видно, і той і другий уже звикли: т. Драчинський директиви підписувати й не перевіряти їх виконання, а т. Суворов — одержувати їх і не виконувати.

Дуже відповідальна робота!

— Знову ви тут? Десятий раз морочите мені голову якоюсь нещасною довідкою. Бюрократка ви!

ХВОРІЙ КУРОРТ

Курорт «Лебедівка» вважався одним з кращих на Чорноморському узбережжі за Дністровом. Лежить він на високому плато між морем і лиманом, який славиться лікувальними грязями. А яке тут чисте повітря, а скільки благодатного південного тепла!

До 1953 року цей курорт був підпорядкований Одесському курортному управлінню і облздравовідділу колишньої Ізмаїльської області. Тоді тут щомісячно лікувалося і відпочивало близько 400 чоловік. До їх послуг була грязелікарня, обладнані палати, хороший пляж. Тисячі трудящих, які в ті роки побували тут, з подякою згадують «Лебедівку». Та ось у 1953 році курортом став відати Одеський облздравовідділ. Відтоді курорт і занедужав.

— Навіщо нам віддалений курорт, коли їх у нас в Одесі он скільки! — вирішили в облздравовідділі і зробили операцію: обрізали кошти на ремонт і зовсім не дали їх на інші потреби, не забезпечили медичними кадрами і т. д. Однаке курорт сяк-так, все це перемагаючи, жив.

— Ах так! Ну що ж, тоді будемо кінчати відразу, — вирішив завідуючий Одесським облздравовідділом Марко Никифорович Мельник.

У серпні минулого року облздравовідділ поставив питання перед облвиконкомом про закриття курорту «Лебедівка». Були виставлені науково розроблені вбивчі мотиви: у лимані, над яким стоїть курорт, розводиться кефаль, а та кефаль нібито дуже зни-

жує лікувальні якості грязі. Кажуть, що якийсь учений муж з Одеського облздравовідділу довів, що через рік-два кефаль зовсім залішиє лиман без лікувальної грязі.

Як би там не було, а облздравовідділ добився постанови про ліквідацію курорту.

Але саме життя перемогло крюкотворів з облздравовідділу. Виникло питання: кому ж передати приміщення курорту, віддалені від населених пунктів і до того ж пристосовані тільки для курорту? Крім того, ще й кефаль підвела — вона не зіпсувала грязі.

Облздравовідділ, проковтнувши гірку пілюлю, в липні цього року вимушений був ставити перед облвиконкомом питання про винесення нового рішення. У новому рішенні було написано: залишити «Лебедівку», але.. тільки на одне літо 1955 року. Не вмер, так змерз!

В кінці серпня цього року курорт відівдав сам Марко Никифорович Мельник. Він мовчали, обійшов корпуси, грязелікарню, парк, а потім довго стояв самотній на крутому морському березі. Важко сказати, яку думку він там думав, відомо тільки, що, закінчивши свою думу думати, вигукнув:

— Однаково закриємо!..

Звичайно, найлегше затиць! Для цього небагато треба сил, енергії і такого іншого.

Цікаво тільки знати, як подивляться в Міністерстві охорони здоров'я УРСР на цю немудру процедуру...

М. КУНИЦЯ.

АЗОВСЬКІ „ДЕЦИКИ“

Що таке «децик»? Не дивіться в словники, бо в жодному з них такого слова не знайдете. Недавно нам пощастило дослідити історію виникнення цього слова і розкрити його таємничий зміст.

У перші післявоєнні роки різні підприємства та організації почали ловити в Азовському морі рибу. Щоб наловити більше риби, великої і маленької, вони утворили свої рибгоспи. Згодом місцеве населення назвало ті рибгоспи «дециками». Як бачимо, слово «децик» виникло на берегах Азовського моря, і не в якусь там сиву давнину, а в наші дні і означає воно — «децентралізований заготувач риби».

Що робили «децики» в перші роки свого існування — невідомо, бо слідів ранньої їхньої діяльності лишилося дуже мало. Та це не так уже й важливо. Нам важливіше знати, що ж роблять рибгоспи в наші дні?

На це запитання можна відповісти коротко: роблять шкоду і збитки.

Чимало «дециків» давно вже віддали богоví душу, але чимало їх ще залишилось. Тільки в Осипенківському рибопромисловому районі їх налічується дев'ять. І кого тільки тут нема! Має свій рибгосп відділ робітничого постачання Криворізького тресту «Дзержинськруд», мають рибгоспи і Дніпродзержинський азотно-туковий завод, і Дніпропетровський завод ім. Петровського, і Запорізький завод «Дніпроспецсталь». Рибалять Осипенківська райспоживспілка і Мелітопольський міськпромкомбінат. Має свій рибгосп навіть свинорадгосп Приазовського району.

Кажуть, що в умілого і долото рибу ловить. «Децики» таким умінням не відзначаються. Риба, як відомо, на березі не сидить, а в море за нею ім нема на чому ходити. То тільки назва гучна — рибгосп, але саме риболовецьке господарство в них дуже лихеньке: один — два човники, подерте вітрило, сякі-такі сіti. Не дивно, що рибгоспи рік у рік не спрощують надій своїх господар-

рів — риби ловлять мало, а якщо вже щось і спіймають, то не можуть до ладу довести. Торік кілька рибгоспів зіпсували 700 центрів риби, бо не в силі були її засолити.

А яка ж дорога риба у цих рибалок! Якщо в «Укразоврибресті» центнер соленої тульки і камси обходиться в 170 крб., то в рибгоспах той центнер доходить до 500 крб. Якщо крупний частик у рибресті обходиться по 470 крб. за центнер, то в рибгоспах — по 1 300 крб.

Виходить, що коли вже і впіймають «децики» якогось азовського бичка, то ціна за нього буде, як за кругорогого вола! І рибка дорога, і юшка погана. Та ѹ цієї юшки не бачать робітники тих підприємств, які мають свої рибгоспи, бо рибка здебільшого пливе «наліво». Послала якося доля рибгоспів азотнотукового заводу багатий улов. І що ж? Робітникам заводу відправили 80 центрів риби, а набік — у руки спекулянтів — попливло 280 центрів!

Не дає спокою «лівий» вітер і рибгоспові Мелітопольського міськхарчопромкомбінату. Той вітер багато риби загонить у чужі руки.

Є на світі «рибалки», про яких кажуть: «Закине вудку в чужу будку, дивись і тягне: як не сіряк, то світку!» Подібні рибалки горнуться і туляться до «дециків», бо ж тут їм привілля, тут контролю над ними нема. І вони таке виробляють, що «ревуть, стогнуть гори-хвилі в синесенській морі». Рибалки рибгоспів, маючи повну волю, браконьєрствують, ловлять рибу недозволеними способами, винищують молодь, не дивлячись на те, чи це тулька, чи цінні частикові породи риби.

Рибгоспи рік у рік не виконують своїх планів, але рік у рік вони дають збитки. Та ще й які! Щороку як не 900 тисяч карбованців, то круглий мільйон. Тільки рибгосп Осипенківської райспоживспілки вибрав за рік з коопераційної каси 300 тисяч крб. Рибгосп тресту «Дзержинськруд» завдав за рік збитків на 173 тисячі крб.

Незавидні рибалки, а бач скільки вже втопили в Азовському морі державних грошей!

— Та ліквідувати їх, оті рибгоспи! — з обуренням вигукне читаць.

Правильно! Усі кажуть: ліквідувати. Міські організації в Осипенко так кажуть. Обласні організації у Запоріжжі тієї ж думки. А «децики» не ліквідовуються...

Що ж за напаста така?

Запитали ми у відділі робітничого постачання заводу «Дніпроспецсталь»: що їм дає їхній рибгосп?

— Збитки дає! — в один голос відповіли працівники бухгалтерії і зразу ж ухопилися за рахівницю та й почали кидати кісточками.

— У 1951 році — 47 тисяч карбованців збитків, в 52 році — 51 тисяча, в 53 році — 25 тисяч, у 54 році — 57 тисяч, а скільки буде цього року — ще не знаємо.

— Так ліквідуйте свій рибгосп.

— А товариш Комаров що скаже?

— Який Комаров?

— Начальник Головного управління робітничого постачання Міністерства чорної металургії УРСР. Він не дозволяє ліквідувати — і квит!

Рутина! Глибша; ніж Азовське море, рутину скувала людям руки.

Якось міські і обласні організації пішли було в наступ на «дециків» і добре їх притиснули. Тоді вони заволали:

— А куди ж ми снасти дінемо? Адже вона стоїть на балансі у наших організаціях. Що не кажіть, а майно!

«Укразоврибрест», який міститься в Осипенко, погодився і снасть рибгоспів прийняти і їхніх рибалок до себе на роботу взяти. Так ні — поговорили, посперечалися та на тому й кінчилося.

І знову «децики» живуть-поживають, рибку розкрадають, готові гроши своїх організацій проїдають...

Чи не пора вже покласти край цьому дармоїству?

**Л. ГРОХА,
спец. кор. Перця.**

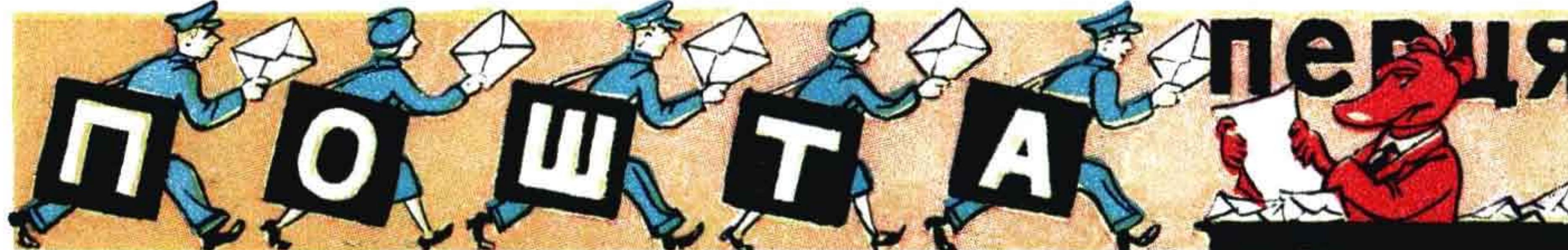
м. Осипенко,
Запорізької області.

Тваринницькі ферми деяких колгоспів ще й досі не підготовлені до зими.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Запозичив досвід.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Згідно легенди, Вавілонська башта будувалася кілька сот років. Була вже вона високою, і спорудження наближалось до кінця, але враз люди, які її будували, почали говорити різними мовами, не порозумілися між собою, і башта завалилася.

Майже так вийшло і у нас, у Мелітополі. Будуправління «Укрмашприладбуду» споруджувало для машинобудівного заводу ім. Воровського водонапірну башту. Минали строки, будівництво йшло, змінилося кілька начальників і, нарешті, головний інженер будуправління т. Гудков здав об'єкт уповноваженому заводу по технагляду т. Боровику.

Справно йшли діла, і красива «шапка» башти вже вимальовувалася на голубому фоні нашого південного неба. Та недовго милувалися нею керівники будуправління і представник технагляду заводу. Не встигли зняти риштовання, як красива «шапка» злетіла додолу...

Невже, Перче, винуватці цього вавілонського стовпотворіння втечуть сухими від своєї водонапірної башти?

В. МАКСИМОВ.

Запорізька область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Хоч і стояли люті морози, робота на будівництві Черкаської автороти кипіла. Як не дивно, захолода вона, коли настало літо. Тоді будівельники склали свої кельми і рубанки та її подалися до міста на інші об'єкти.

Зимою 1955 року вони знову з'явилися на будівництві автороти. Покрутилися тут до весни, а потім за свої інструменти та її гайда дали.

Що ж це за будівельники-гастролери? Звідки вони?

А це так робить будівельне управління № 1, Черкаського облбудбресту, яким керує т. Петрусевич.

Наробили гастролери: на будівництво витрачено 568 тисяч крб., а користі ні на копійку, бо ж нічого не закінчено. І те, що збудовано, — руйнується.

На всіх перехрестках сигналізують авторогітівці про своє гірке становище. Чують їхні сигнали черкаські обласні організації, Міністерство автотранспорту і шосейних шляхів УРСР, але ніхто не може вплинути на будівельників, щоб закінчили роботу. Як за кам'яним муром сидять вони.

Чи не пора, Перче, подивитись, що ж за тим муром робиться?

О. ІВАНЕНКО.

м. Черкаси.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

На вулицях с. Покровки можна почути таку розмову:

- Що вчора в клубі було?
- Цибуля...
- А сьогодні?
- Пшениця...

Не думай, Перче, що йдеться про якісь нові вистави чи кінокартини. У клубі колгоспу ім. Сталіна ось уже п'ять років нічого подібного не буває. Та її самого клубу немає — його перетворили в погану комору, в якій уже і стеля валиться, і дах протікає, і вікна забиті дошками навхрест.

Чи не пора уже нашим керівникам — голові колгоспу т. Карапишу, голові сільради т. Вит-

вицькому та секретареві парторганізації т. Сидоренку хоч на шостий рік зняти той хрест з вікон клубу і поставити його на безвідповідальному ставленні до культурно-освітньої роботи серед колгоспників?

С. МЕДВЕДЕВ.

Ново-Архангельський район,
Кіровоградської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ми знаємо, що ти любиш полювати, і тому повідомляємо тобі, що в Козятині живуть та поживають та електроенергію споживають директор хлібозаводу т. Прусак і транспортний прокурор т. Івченко.

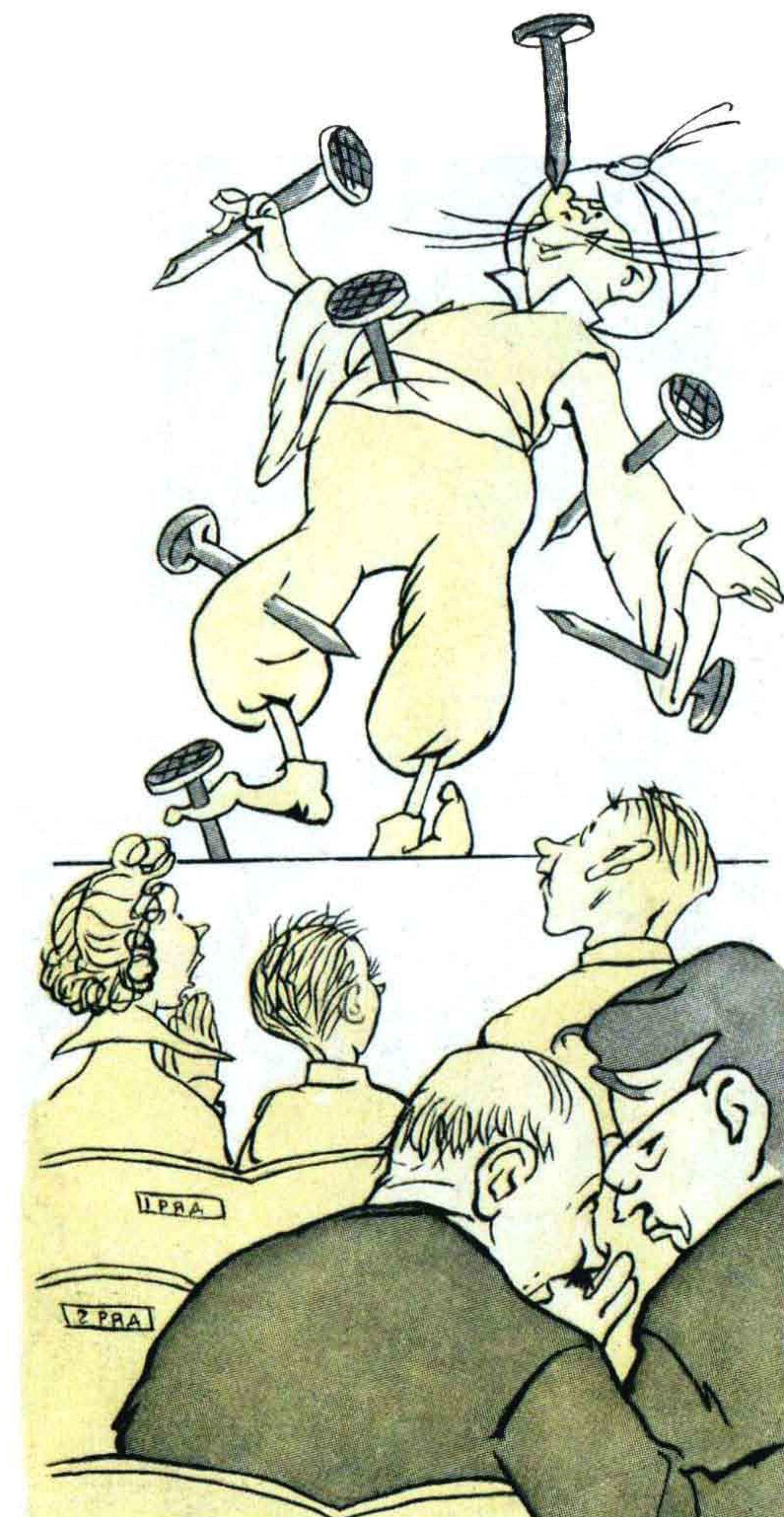
— Ну ѹ що ж такого?! — можеш ти здивуватися. — Хай собі споживають, це право кожного громадянина.

Правильно. Але біда в тому, що згадані споживачі за енергію не платять і платити не збираються.

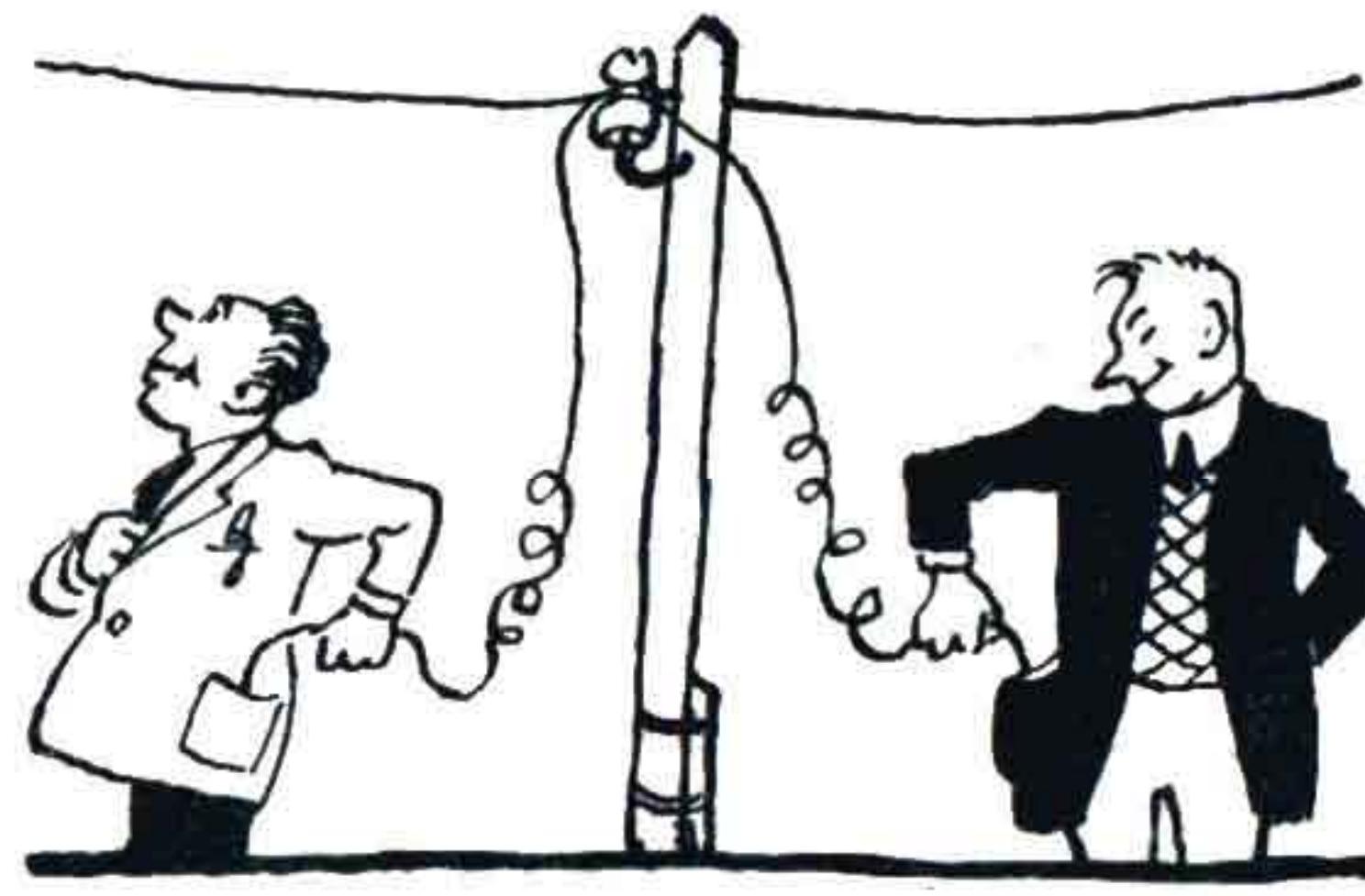
— Дивні люди! — можеш ти знову сказати. — Але до чого ж тут моя любов до полювання?

А до того, що громадян, які не платять за енергію, у нас називають «зайцями».

Мал. Є. ГОРОХОВА

Начальник облмісцевпрому: — До чого ж хороши у нього цвяхи, жоден не зігнувся.

Отож ми й просимо тебе, Перче, погнатися за цими двома «зайцями». Певні, що ти їх доженеш і освітлиши так на своїх сторінках, що вони більше не захочуть дешеву енергію перетворювати на гармову.

С. СТРУМЧАК.

Вінницька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ У фейлетоні «Тещин висуванець» («Перець» № 13) розповідалося про те, що інженер Барнаульського котлозаводу Рейдер дезертирував з роботи в МТС (на Алтай), опинившися в Києві, дістав через Міністерство сільського господарства УРСР призначення на роботу в МТС, поблизу Києва, і одержав підйомні за проїзд з Алтая та одноразову допомогу, всього близько 6 тис. крб.

Після виступу Перца з інженера Рейдера через суд стягнено всі незаконно одержані ним гроші.

★ До редакції надійшов лист, в якому розповідалося про шахрайську діяльність працівників Ново-Троїцького ССТ (на Запоріжжя).

Прокурор Осипенківського району повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердилися. Народний суд засудив завідувача сільмагом Чижка М. С. до 14 років, а продавця сільмагу Гак К. С. до 10 років ув'язнення з конфіскацією майна. Чотирьох інших шахрайів засуджено на різні строки ув'язнення та поправно-трудових робіт.

★ Перець одержав листа про аморальну поведінку, зловживання службовим становищем і систематичну пиятницю старшого лісничого Золочівського лісгоспу (Львівська область) Дорожкіна О. М.

Перевіркою усі факти ствердилися. Бюро Золочівського РК КП України виключило Дорожкіна з партії. З роботи Дорожкіна знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВІЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (319) (на українському языку).

Підписано до друку 15. X. 1955 р.

Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 14237.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 4232. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

